

An quòd horum facultas sine cupiditate efficitur enim tantummodo ad oblectationem: illorum autem conatus omnis ad plus acquirendum sibi contendit. Bonus enim orator, & imperator, & mercator est, qui plus sibi acquirere potest: calliditas autem in acquirendo maximè sita est.

5 Cur hominem philosophum differre ab oratore putemus? An quòd alter quidnam iustitia sit cogitat, alter qui iniustus sit aliquis spectat: & alter qualisnam tyrannicus tenor sit, alter tyrannum quempiam esse animadvertit. 6 Cur in iis studiis, quæ aliquid sibi delegerint, quamquam interdum pravis, libentiùs tamen: quàm in honestioribus versantur? Verbi gratia, præstigiatorum, aut mimum, aut tibicinum se potius esse, quàm astronomum, aut oratorem velit, qui hæc sibi delegerit? An volunt quidem nonnulli res honestissimas tractare, sed quoniã minùs sibi confidunt, posse efficere, ideo non ita agunt. An verò rem, in qua sese quisque posse præstare arbitratur, eam deligit sibi: quam autem deligit, eidem operam dat, illi obsequens partem diei maximam, ut se ipse vincat, seque sit præstantior. Quinetiam quæ principio aliqui sibi delegerint, quibusque insueverint, in iis ne iudicare quidem possunt, quidnam melius sit: animus enim eorum corruptus iam est, propter pravas delectationes. 7 Cur alios, si legere cæperint, somnus occupat, vel nolentes: alios vigilare volentes liber susceptus reddere pervigiles potest? An in quibus motus sunt spirituales, ob frigiditatem vel naturæ vel humoris, multiplicisq; humore excrementum spirituale causa frigiditatis consistit, iis, cum intelligentia movetur in istis que aliquid intelligere nequit, expellitur motus alter: itaque potius dormire incipiunt, cum non multam sua intelligentia mutantur: motus enim spiritalis ille superatur, & vincitur. At vbi aliqua in re suam intelligentiam firmarint, quod lectio facere solet, nimirum à motu illo spiritali moventur, cum nihil sit, quod illum repellat: itaque dormire non possunt. Quorum autem habitus secundum naturam est, eorum virtus intelligendi, cum aliqua in re vnà consistit, nec variè se dispergit. Cætera quoque sita eodem in loco hærent, quorù requies somnus est. Vbi enim pars vna, quæ potissima sit, insisterit, cæteræ quoque partes insistere solent, perinde, ac in corporis, quæ versæ in fugam fuerint, agitur.

Natura enim sursum effertur quod leue est, deorsum autem defertur quod graue est. Cum igitur anima secundum naturam

A ἢ ὅτι ἴσθι μὴ ἢ δυνάμεις, ἀλλ' αὖ πλεονεξίας (ἢ δυνῆς γὰρ σοφιστικῆς ἐστὶ) ἴσθι δὲ, πρὸς τὸ πλεονεκτητῆ ῥήτωρ γὰρ καὶ σπᾶτηγός καὶ χροματιστής, ἀρχαῖός ἐστιν, ὁ δυνάμειος πλεόν ἔχειν ἢ ὅ δὲ δυνάμειος, μάλα ἴσθι ἐν τῷ πλεονεκτητῆ ἐστίν. ε Διὰ τὸ πτόν φιλόσοφος τῷ ῥήτορος οἶον διαφείρεται ἢ ὅτι, ὁ μὲν, τί ἐστὶν ἀδίκημα ὁ δὲ, ὡς ἀδικος ὁ δένειος, καὶ ὁ μὲν, ὅτι τυραννός ὁ δὲ, οἶον

B τυραννίς. ε Διὰ τὸ αἴσθησιν πνεύσεσθαι, ἐν διατρέβοσι τούτοις ἐπίσθι φάσι οἱ οἱσὶ μάλλον, ἢ ἐν τῷσιν ἀποσυμμοτῆσιν ὡς οἶον διαμοτοποῖος, ἢ μίμος, ἢ συρεκτικῆσ μάλλον, ἢ ἀσπρονόμος ἢ ῥήτωρ ἔσθι ἀβούλοισ τοῦ τῷτα ἐλόμειος. ἢ ὅτι βούλονται μὲν εἶναι τὰ ἀποσυμμοτῆσ μετὰ χρομῆσ ἐστῆσ δια δὲ τὸ μὴ πσεύειν ἑαυτοῖσ ὡς συμμοτοποῖος, δια τῷτο οἱσ πρὸς τῷσ οἱσ ἢ ὅτι ἐν οἱσ οἱσ τεταί εἰσθεσ κροπσεύειν, τῷτα πρρομῆσται, ὁ δὲ ἀφῆσται, καὶ ὅτι τῷτ ἐπίσθι τεταί, νῆμων τὸ πλεῖστον ἢ μῆσσεσ αὐτῷ μῆσσεσ, ἵνα αὐτοῖσ αὐτῷ τυραννῆ κροπσεσ ἄν, ὅτι, τὸ δὲ αὐ πνεύσεσ ἐξ ἀρχῆσ ἔλῶν, καὶ οἱσ αὐ συμμοτοποῖον, οἱσ δὲ κρομῆσ δυνάμειος τὰ βελτίω. διὰ φθεσρῆσ γὰρ διὰ δῶνα δια φάσθαι πρρομῆσσεσ. ζ Διὰ τὸ τῷσ μὲν, ἀν ἀφῆσται ἀναγνώσκων, ὑπνοσ λαμβάθει καὶ μὴ βελουφῆσ τῷσ δὲ οἱσ βουλομῆσσεσ, ποιεῖ δυνάμειος, ὅταν λάβωσι βελτίον, ἢ ὅσοισ μὲν εἰσι πνευμοτοπ καὶ κρομῆσσεσ δια ψυροσότητα φύσθαι, ἢ μεταἀποχολικῶν χρομῆσ, δὲ οἱσ πρροπῶμα γνῆσται πνευμοτοπικὸν ἀπῆσπῶν δια ψυροσότητα, τῷσ τοῖσ ὅταν μὲν κρομῆσται ἢ διὰ νοῖα, καὶ μὴ νοῖσ ὅτι σῆσσεσ τῷσ, ἐκκρομῆσται ἢ ἐπίσθι κρομῆσσεσ διὰ μῆσθαι μετὰ βάλλοντες πολὺ τῷσ διὰ νοῖαν, κρομῆσσεσ δὲ σῆσται γὰρ ἢ πνευμοτοπ

C καὶ, ὅταν δὲ ἀφῆσται πρὸς τῷσ δῶνα, ὅσῳ ἢ ἀνῆσθαισ ποιεῖ, κρομῆσται ὑπὸ τῷσ πνευμοτοπικῆσ κρομῆσσεσ, ἐκ κρομῆσσεσ ὑπὸ οἱσ δὲ οἱσ ὡσπερ οἱ δυνάμειος κρομῆσσεσ δὲ οἱσ δὲ οἱσ φύσθαι ἔχοντων, ὅταν σῆσ πρὸς ἂν ἢ δῶνα, καὶ μὴ μετὰ βάλῃ πολλὰ καὶ, ἔσθαι καὶ τὰ ἄλλα ὅσα πρὸ τὸν τόπον ἂν ἠρῆμῆσσεσ ὡσπερ ἐστίν. ἐνὸς γὰρ κρομῆσσεσ σῆσσεσ, ὡσπερ ἐν ἔσθῃ, σῆσται τὰ ἄλλα μῶρῆσ. πῆσθαι ἔσθαι, φύσθαι γὰρ αὐτῷ τὸ κρομῆσσεσ φῆσσεσ τὸ δὲ φῆσσεσ, ὅταν οἱσ ἢ ψυρομῆσται καὶ φύσθαι, καὶ κρομῆσσεσ δὲ σῆσται

D

E

F